Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

ILLUSTRERADT NYASTE

SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 18. Utkommer hvarje Söndag. **Götheborg den 4 Maj 1856.** Pris för år: **6** R:dr **32** sk. B:co. **X årgången**

Maria Piccolomini i Traviatas rôl.

Fackeltåg (*torciata*) i Siena.

Den som icke sjelf bevistat en sångerskas triumfer i Italien, skall knappt kunna göra sig ett begrepp om den entusiasm och de yttringar, hvarmed den sångälskande nationen på andra sidan Alperna plägar fira föremålet för dess beundran. Jag skulle vilja afråda hvar och en, som till äfventyrs plågades af nyfikenhet eller den önskan, att på närmare håll få se den varelse, som upptlammar alla hjertan till vild hänryckning, att välja sin plats i orchestern, såvida han icke vill dela Lucretia Borgias gästers öde. Ty ett verkligt haglande af blomsterbuketter, lagerkransar, smaragder, rubiner, guld och silfver, pregladt till mynt eller förarbetadt som smycken, susar under bravoropen hän öfver hans hufvud och hotar att qväfva honom i ett haf af löf och blommor. Kommer nu härtill, att det bland åhörarne befinner sig något hvisslande motparti, så blanda sig väl äfven oädla metaller, verkliga projektiler af jern, bland tacksamhetens och erkänslans tecken, och faran att skadas blir så mycket större. Terziner och Sonetter fira den förgudade sångerskan i tidningarna, eller tillsändas henne såsom minnesblad, briljant tryckta på siden med guldkanter. Serenader och fackeltåg äro nattliga demonstrationer af hänryckta entusiaster, hvilka, så länge en sångerska är *en vogue*, icke kunna återkomma från sin förtjusningsfeber.

Maria Piccolomini härstammande från samma ädla familj som den berömde Eneas Sylvius, sedermera påfve under namn af Pius II, fältherren Octavio Piccolomini och många andra betydande männer, är för ögonblicket dagens hjeltinna och gör "furore" på alla de ställen hon låter höra sin ljufva röst. Men högsta glanspunkten ernådde väl förtjusningsstormen i Siena, hvarest man egnade henne ett storartadt fackeltåg (*torciata*) under mängdens ändlösa jubelrop.

Den unga konstnärinnan har, trots hennes förmögna och högadliga slägtningars motföreställningar, icke kunnat motstå begäret, att få sin talang erkänd. 'Hjertats dragningskraft är ödets stämma," och Italien vet att värdera den älskvärda, med naiv otvungenhet och naturligt behag utrustade flickan, för det hon följt denna dragningskraft. Hvad som i synnerhet utmärker Maria Piccolomini framför andra sångerskor, är att hon med en ren, böjlig stämma förenar ett lätt föredrag och ett förtrollande spel, så att man icke vet, hvad man mest skall beundra, den herrliga sången eller mimiken i uttryck och rörelse.

Sina största triumfer har hon tillvunnit sig i Verdis opera "la Traviata." Hon har förhjelpt detta, den berömde tonkonstnärens verk till ära och erkännande, sedan det på några theatrar hade gjort fiasco.

Ön S:t Helena år 1850.

Liessemann, en nyare tysk resande, besökte i September år 1850 ön S:t Helena samt uttalar i sin beskrifning deraf en djup förundran öfver den vandalism, hvarmed engelsmännen framfarit i de rum, som bebotts af Napoleon den Store och i hvilka han dog. "Icke blott," säger han, "att sjelfva byggnaden vittnade om ett ytterligt förfall, taket var på flera ställen inramladt. I den kammare, hvarest exkejsaren uppgaf andan, stod en hackelsemaschin och de öfriga rummen användes till stallar. Öfverallt låg smuts och förgängelse. Sic trantit gloria mundi!" —

Den lille tändsticks-försäljaren.

En Newyorker-historia.

"Blanksvärta! Blanksvärta! Tändstickor!" ropade en liten smutsig pojke och instack härvid sitt hufvud genom den öppna dörren i hotel "Univers." Knappt hördes det nämnda ropet, innan en sympatetisk sträng anslogs, hvilken verkade på talorganerna och tvingade dem att säga nej. Sålunda sjöng äfven här en unison chör, och det med en precision, som ännu icke blifvit upphunnen af någon operas chorister: "Nej! vi behöfva inga!" Mr. Jerome Green, en godmodig gentleman, som tillbragte högtidsdagarne i staden, satt beqvämt i en ländstol, af hvilken han dock blott begagnade de begge bakfötterna, emedan hans egna hvilade på fensterkarmen, och sjöng med de öfriga: "Nej, jag behöfvar inga." Den lille gossen, som hade ett förståndigt, men svårmodigt ansigte, var just i begrepp att draga sig tillbaka från det praktfullt dekorerade rummet, då mr. Green tillfälligtvis vände sitt ansigte åt dörren och varseblef en liten smutsig fot, som af den isande kölden var helt och hållet blå, och erinrande sig, att han ganska nyligen förargat sig öfver brist på tändstickor i sin sängkammare, ropade han: "Vänta! Jag behöfver ändå några tändstickor, gosse lilla, hvad kosta de?"

"Aderton pens för dussinet," var det raska svaret, "och de lukta inte."

"Verkligen?" sade mr. Green, och tänkte inom sig: "Det är mera, än jag kan säga om dig, min unga vän;" men han behöll dessa tankar för sig sjelf, emedan han icke ville såra tändstickspojkens känslor.

Under hela denna tid hade mr. Green hållit tändstickorna i handen, som om han velat väga deras egentliga värde.

"Aderton pens för dussinet, och de lukta inte," upprepade gossen, i det han andades i sina små frusna händer. Ännu sade mr. Green icke ett ord; ty hans tankar sväfvade långt borta uti en eller annan tändsticksfabrik i föreställningen; han uträknade den supponerade arbetslönen: huru mycket en kunde förtjena, då han gjorde tändstickor, som icke luktade, för aderton pens dussinet.

"Det garanteras, att de hålla sig och bränna lätt," sade gossen, som satte fram det bästa benet och blef rädd, att hans utsigter till kommers skola förfalla.

"Men jag behöfver just icke ett helt dussin," sade vår gentleman, i det han åter kom till sig sjelf. "Jag är öfvertygad att hälften af detta qvantum är tillräckligt, att ett dussin gånger sätta mig i brand. Gif mig ett par bundtar, — här äro sex pens för dig," och i det han räckte gossen en shilling, bad han honom gifva tillbaka.

Gossens ansigte, som börjat något uppklarna, fördystrades åter; han egde icke en enda farting, ty hela morgonen hade han icke förtjent något.

"Det gör intet," sade den lättrogne mr. Green, "du kan gifva tillbaka i morgon; du kan då träffa mig här ungefär vid samma tid. Hvad heter du?"

Gossen sade Petter, och lemnade honom glad med den försäkran, att han skulle hålla ord. Mr. Green steg upp, för att gå ut, då hans vän Smart, som hade varit en stum åskådare af hela scenen, upphörde att betrakta sina tåspetsar, och ropade efter honom: "Jerry, hvarför gaf ni gossen en shilling för två bundtar? Sex pens hade varit nog."

"Jag gaf honom också blott sex pens," sade vår lättrogne vän; "i morgen kommer han tillbaka med öfverskottet."

"Ni väntar väl icke att nånsin få återse gossen?"

"Det gör jag visst," var det lugna svaret.

"Jag slår vad om en hatt, att han icke kommer."

"Topp!" och "topp!" följde raskt på hvarandra, och vännerna skiljdes åt.

Vi stodo om eftermiddagen försänkta i tankar vid hörnet af en gata och stirrade på "Broadway" i sällskap med ett antal andra individer, som hade samma önskan som vi. Vi önskade nemligen allesamman att kunna komma öfver nämnde gata, utan att bli öfverkörda, eller bryta flera refben, än som oundvikligt behöfdes. På andra sidan stodo våra motparter, höjande parapluyerna åt himmelen och framställande en sann bild af lifvet. De skulle ha gifvit mycket för, att de stått der vi stodo, och vi voro icke mindre begärliga efter att få stå der de stodo. Vagn efter vagn rullade förbi, likasom hafvets vågor, utan uppehåll och oupphörligt, för att sprida sig åt alla håll i staden och slutligen återfinna hvarandra i skötet af Southferry. Plötsligen inträder ett afbrott och hvar och en betraktar sin granne, som om han ville säga: "Ändtligen!" Alla göra detta; alla komma öfver. Sade vi, att alla kommo lyckligt öfver? Vi äro oskadde öfver på andra sidan och se oss tillbaka. Nej, icke alle äro så lyckligt komne derifrån. Blott seende efter de stora skeppen, omnibusarne, glömde en fattig liten tändsticksgosse att akta sig för ett åkdon, som var i hans farvatten, och blef öfverkörd af en slagtares kärra: hans tändbara varor ligga kringströdda på gatan. Slagtaren svär förfärligt och far vidare; det samlar sig en mängd menniskor; en medlidsam arbetare tager upp den lilla gossen och bär in honom i närmaste apothek (vi och mången annan gentleman skulle gjort detsamma, om han icke varit så fasligt smutsigt klädd). Dörrarne stängas, hopen trycker näsan platt på fenstret; vi kunna icke hjelpa honom; vi ha ingen tid att vänta, ty en plågoande i en boktryckarelärlings skepnad är oss i hälarne, derför rigta vi våra steg åt nedra staden och tänka: "Den stackars, arma gossen!"

Följande morgon satt mr. Green på samma plats och i samma ställning, som vi ofvanför beskrifvit, och emedan han helt och hållet var fördjupad i läsningen af "Tribune," varseblef han icke en mycket liten gosse, nästan en dvärg, som nyfiken betraktade honom och bemödade sig attådraga sig hans uppmärksamhet; men förgäfves, han var för liten. Längre fram gjorde denna miniaturupplaga af menniskoslägtet ett så oharmoniskt buller med den knarrande dörren, att man med barskhet lät honom förstå, att han skulle packa sig bort. Mr. Green, som hade en oklar föreställning om, att han redan förr hade sett något dylikt, vinkade barnet till sig; ty ett barn var det, som ännu borde befunnit sig i barnkammaren. Det var vår vän Petters trogna afbild i förminskad upplaga. De samma blå fötter och händer, de samma förståndiga, ärliga ögonen. Men ack, det talade en djup bedröfvelse ur det lilla magra ansigtet, i hvilket tårar gräft kanaler i smutsen. För att spara sig vidare besvär, beslöt mr. Green att antaga, att denna varelse måste vara samme Petter, af hvilken han dagen förut hade köpt tändstickor och som under den förflutna natten hopkrympt — kanske af köld eller hunger — och nu kom tillbaka, för att återbetala det han var skyldig. Men han upptäckte ingen korg, och en sådan liten Tom Tom kunde icke heller gerna hafva något att sälja. Under det att dessa tankar sväfvade oredigt för mr. Greens andliga öga, krafsade Petter den yngre,

flitigt i djupet af sina kläder, och kom slutligen efter talrika försök ned i sin tröjas sidoficka, som befann sig i samma linie som hans vador, fram med tre kopparslantar, hvilka han framräckte åt mr. Green: "Är ni den gentleman, som Petter är skyldig sex pens?"

"Ja, min gosse, det är jag," var svaret.

"Petter har inte fått sex pens, — Petter blifvit öfverkörd af en kärra, — mistat sin korg och mössa, brutit benet och armen — och Petter är så — så sjuk (här brast gossen i gråt), och tre pens är allt hvad han fått."

"För fan!" ropade mr. Green, i det han sprang upp, "hvar bor ni?"

"Little Rum Street, Mud Alley," snyftade barnet.

"Så kom med mig då," och utan att vidare bry sig om mr. Smarts varning, hade han lemnat salongen, framkallat en vagn och var redan på sin barmhertiga mission med den lille Joe.

Vagnen höll framför en af dessa små gränder, på hvilka det i denna del af staden är öfverflöd och som alla bära pregeln af armod, elände och osnygghet. Barnet gick före honom, steg in i en förstuga utan dörr, derefter in på en gård och steg från denna ned i något, som liknade en håla, men vid närmare påseende visade det sig vara en låg, mörk källare. Sedan mr. Greens ögon något vänjt sig vid mörkret, som blott svagt genombröts af en talgdank, som tittade fram ur en butelj, upptäckte han i ena vrån sin lilla bekante från gårdagen liggande på en halmsäck; men ack! huru förändrad. Det aftärda ansigtet var nästan blyfärgadt, håret hopklibbadt af kallsvett; den lilla kroppen med de förbundna lederna låg helt och hållet orörlig, och ett svagt qvidande då och då var det enda kännetecknet till lif. Husgerådet i denna vistelseort för menskliga varelser bestod af ett sönderbrutet bord, och en trebent stol. På den senare satt en fattig qvinna, som med en egendomlig rörelse vaggade fram och tillbaka. Hon var en grannhustru, sade hon, och sjelf fattig, det vete vår Herre. Barnets föräldrar hade för ett år sedan kommit hitöfver från England, ett fattigt beskedligt folk, med tremne små vackra barn; modren kunde icke öfvervinna den skeppsfeber, som hon ådragit sig på öfverfarten, och lemnade dem snart, för att gå till ett bättre hem. Hon tog sitt dibarn med sig, hvilket var en verklig lycka; och sedan fadren, en arbetsam man, hade dött efter ett fall från en byggnad, hade en granne erbjudit sig att taga Petter till sig och att sända Joe till Randalls ö (en anstalt för fader- och moderlösa barn). Men Peter hade vägrat att öfvergifva den lille Joe, och sedan han fått ihop en liten summa, genom att sälja deras qvarlåtenskap, hade han börjat att handla med tändstickor och skosvärta, och med ett stort hjerta i en liten kropp egnade han sig manligt åt sitt kall, både i hetta och köld, i hunger och törst, under det han förtjente jemt så mycket, att de, med understöd af sina fattiga grannar, knnde hålla kropp och själ ihop. Han var verkligen en snäll gosse, en god gosse, med större förstånd, än man vid hans ålder kunde vänta; men nu var allt förbi. Doktorn, en beskedlig, vänlig gentleman, som en lång stund stannat qvar och sändt honom medicin, så att han icke behöfde att komma på sjukhuset, dit man annars skulle skickat honom; men de skulle i alla fall gagnat till intet, ty han är i dag mycket sämre.

Green hade med stum fasa hört på denna jemmer, som berättades så lugnt; och vare sig nu att det härrörde af den kalla fuktigheten eller den qväfvande atmosferen, nog af, han kände sig för illamående att tala.

I samma ögonblick öppnade gossen de bristande ögonen, och då vår vän lutade sig ned till honom, spratt en blixt af öfverraskning öfver hans ansigte.

"Jag — har — icke — fått — pengarne. Jag — mistade — alltsamman," mumlade han, med stor möda frampressande hvarje ord.

"Bry dig inte om pengarne, min stackars gosse," sade mr. Green, som om hans strupe hopsnördes. "Du måste åter blifva frisk. Jag skall sörja för dig och lille Joe; J skolen ej mera svälta och frysa, och jag skall efter bästa förmåga sörja för eder."

Men den lille Petter var redan vida höjd öfver de hårdhjertades likgiltighet och de ädelsinnades godhet i denna verlden. Ett mildt leende utgjöt sig öfver hans drag — han tycktes förstå honom. "Ni skall ha tack — för lille Joe — tack — tack — jag har — icke fått — pengarna —." Leendet försvann, hans ögon blefvo glasaktiga; en djup suck förkunnade, att barnets bekymmer voro slutade. Green utgjöt hjertliga tårar. Han tillslöt ögonen och stod länge tankfull vid liket, derefter gaf han qvinnan pengar till begrafningen, tog den lille Joe vid handen och lemnade stället.

"Huru står det till med hatten?" frågade Jim Smart, då han några dagar senare träffade vår vän i Univers' hotel. Jag förmodar, att ni ger mig en anvisning på Genuin (berömd hattmakare), emedan jag tar för gifvet, att ni aldrig mera får se er tändstickspojke."

"Nej", svarade Green allvarsamt, "jag får aldrig mera se honom, — han hvilar under snön i Greenwoods kyrkogård. Hans kropp var eländig och torftig härnere, men," tillade han med tonvigt, "hans själ är nu ett rökoffer för. Gud. — God morgon, mister Smart; jag lemnar nu staden."

En ädel bevekelsegrund till sparsamhet.

I Marselj lefde en gubbe vid namn Gugot. Han samlade en betydlig förmögenhet genom sin stora skicklighet i affärer och sin hvar man bekanta sparsamhet i jemförelse med hans stånd, hvarför ofta dervarande pöbel brukade skymfa och utskrika honom såsom en girigbuk, när han visade sig på gatorna. Mycket oväntadt innehöll hans testamente följande: "Ända från min ungdom har jag iakttaget, att de fattige i Marselj lida nöd af brist på godt vatten, emedan detta faller dem för dyrt att köpa. Jag har under hela mitt långa lif sparat, för att förskaffa dem vatten utan afgift, och testamenterar hela min qvarlåtenskap till anläggande af en vattenledning till Marselj, på det att de fattige må kunna få godt dricksvatten för intet."

Strögods.

— Den omtyckte modeblomman, Dahlia eller Georgina, har sitt hemland på bergsslätten vid Mexiko, hvarest den vexer på öppen, sandig mark. År 1789 sände Vincente Cervantes, professor och direktör vid botaniska trädgården i Mexiko, tre sorter till abbé Joseph Cavanilles, som den tiden förestod botaniska trädgården i Madrid. Här blommade den första Georgina år 1790. Genom marquisinnan Bute, hvars gemål var en stor blomstervän, kom Dahlian 1798 från Spanien till England och år 1804 genom Alexander von Humboldt till Tyskland. Sitt ursprungliga namn "Dahlia" har hon den svenske botanisten Dahl att tacka för.

anlagt kolonier. Man varseblifver väl på några kartor vid Dschemma-Ghasawat tecknet R. R. (romerska ruiner), men jag har trots alla forskningar icke kunnat finna några sådana. Blott en enda gång upptäckte jag på mina ströftåg genom landet i närhetnn af den lilla staden Lambessa en ruin, af hvilkens qvarvarande murar jag bemärkte en architektur, som häntydde på romerskt ursprung under det stora rikets förfall i konst och seder. Icke långt derifrån under en triumfbåges förvittrade gesims, på hvars fris ännu visade sig spår af plastiska framställningar, läste jag det enda ordet: Belisario.

Tredje legionens romare, Belisars greker, Genserichs vandaler, Sidi-Akbars araber — alla äro försvunne. Berbern är kommen, för att åter taga sina fäders jord i besittning, tills en vacker dag våra härar åter skola förjaga honom.

Men om än Rom icke här qvarlemnat något spår af sitt herravälde, så är sådant icke fallet med araberna. De ha lemnat oss Dschemma-Ghasawat. Uppbygdt på östra sidan af den lilla hamnen på en kal, ofruktbar klippa, från sjösidan otillgänglig medelst de brant stupande kusterna, beherrskande alla sidor rundt omkring, så som det tillkommer en rofFogel — Dschemmi-Ghasawat betyder "sjöröfrarnes moschéˮ, — utbreder det ännu sina dystra murar under himmelens eviga blå. På uddens spets ligger moskéen, efter hvilken det har sitt namn. Den var fordom tillflyktsort för fruktade pirater, som på kusterna bedrefvo sitt fula handtverk. Å andra sidan ligger en annan moské i ruiner. Klippans platå omgifves af en instörtad mur, öfver hvilken en gång tvenne kolossala fyrkantiga torn höjde sig.

Om Ghasawat nånsin haft någon betydelse, så var det under sultan Abd-el-Mumen-ben Alis, grundläggaren af Gibraltar och som icke långt derifrån uppbyggt Nedroma på ruinerna af Berberstaden Medinah-el-Bethah, hvars historia förblifvit oss obekant, och som herrskade öfver alla spanska och afrikanska kuster. Detta var år 555 efter mohamedansk tidräkning. Enligt all förmodan var det sultanens afsigt att göra Nedroma till en betydlig stad, som skulle försäkra honom vägen till hufvudstaden Tlemsen; men Ghasawat bildade den fasta plats, som dominerade och skyddade den nyanlagda stadens hamn. Så mycket framlyser i alla fall af de talrika qvarlefvor af mohrisk konst, som här förefinnas, att ett stort antal mohrer efter deras fördrifvande fårn Spanien nedsatte sig här och, då de icke hade något bättre att tillgripa, bedrefvo de sjöröfveri i stort. En infödd har med afseende härå berättat mig en historia, hvars moral bär en egendomlig lokalfärg:

"Vid denna tid kom Hassan från Spanien, magrare och eländigare än en åsna i trampqvarnen. Han hade försökt allt, både godt och ondt. Det var i de dagar, då mohrerna förde krig med Aragon och Castilien. Att han inlät sig med sin grannes fru och sedan genompryglade mannen — så godt som någon kristen — det var en af Hassans ringaste ungdomssynder. Senare har han en smula plundrat de resande och icke så noga sett på ett mord när det gällde — kristna och mohrer, allt som det kom sig — kort sagdt, han hade hastigt blifvit en rik man. Härefter lefde han yppigt som adligt folks barn, rik som två paschar, ganska fredlig, gaf allmosor och utförde fromma handlingar. Man försäkrade, att han var en försyn för det qvarter uti hvilket han lefde, och hade han aflidit derstädes, så skulle han fått den vackraste begrafning. Hela staden skulle hafva burit honom till grafven. Hvar och en hade härtill lånat sina skuldror, så som man gör det hos muselmanerna med berömda och ansedda män, — ty bruket att hålla akademiska tal vid grafven har ännu icke der blifvit infördt. — Men det stod skrifvet: Hassan får ej dö i Spanien! Han blef med sina landsmän fördrifven från Granada och landade i Ghasawat, naken som ett glas, tunn som en nagel och besluten att föra ett hederligt lif.

Och i sanning, han bearbetade och besådde hela vintern öfver det land, man gifvit honom, åt ej annat än majs, som han bakade i askan, och om sommaren gräshoppor, som ville uppäta hans skörd. Men folket i Ghaub, som förde krig med Tlemsen, kom och uppbrände hans skörd och bortförde hans hustru.

Ehuru fördömligt detta handtverk var, fann Hassan det efterföljansvärdt och utan att länge betänka sig blef han pirat.

Hassan har sedan funnit många efterföljare, och i sanning, det skulle blifva svårt att upptäcka ett ställe, som bättre egnade sig för sjöröfveri än Ghasawat. En belägenhet, som injagar fruktan, en herrlig öfverblick öfver hafvet, splittrade klippstränder med små bugter, uti hvilka de små roddfartygen förträffligt kunna dölja sig och utlossa sitt byte, äro traktens egenskaper, som svara förträffligt för detta ändamål."

I dag är det herrligt väder; de gröna grodorna, utsträckta på Dschemma-Ghasawats ruiner, värma näsan i solskenet och äro ej rädda för Beni-Amars dumma fåraherdar, som drifva sina svarta hjordar öfver ruinerna, dessa stumma vittnen till storheten hos deras förfäder, som voro de farligaste spetsbofvar i verlden.

Nyåret vid Rysslands hof.

Nyårsdagens afton — i Ryssland den 13:de Januari — öfverdrages väggar och tak i Eremitage-theaterns salon vid Petersburg med smala glasrör, ungefär så tjocka som glasröret till en barometer. De äro hopbundna med fin silfverträd och man bildar af dem de mest olika figurer. Bågar, murar, gesimser och ljuskronor, kort sagdt allt är konstfärdigt bildadt af desamma. Bakom denna artificiela kristallvägg stå 8,000 lampor, som kasta en förvånande massa ljus derigenom. Silfverfransar i jemn rörelse föreställa villande likt små vattenfall. Bakom dessa genomskinliga murar framställas också små landskap, en glänsande grönska; prydd med tusentals blommor framlyser igenom denna ljusslöja, och från dessa fee-boskéer klingar den förträffliga ryska hornmusiken. De af dylika rör sammansatta ljuskronorna se ut som isstycken, som hänga ned för klippor. Sex veckor är man sysselsatt med inrättandet af detta glastrolleri och omkostnaderna uppgå årligen till 10,000 rubel.

Kejsaren, hans familj och hans hela hus börjar året midt ibland sitt folk, ty till denna fest utdelas 25,000 biljetter. Klockan sju på afton öppnas Vinterpalatsets portar på vid gafvel för folket, detta palats, som redan i och för sig är ett slags underverk. Ingen uteslutes, alla blanda sig här fritt och obehindradt om hvarandra, rik och fattig, hög och låg. Här går fältmarskalken bredvid invaliden, prinsessan bredvid sömmerskan, hänfö-

rande tscherkesiska flickor bredvid parisiska grisetter. Alla äro vid thronens trappsteg lika. Hvar och en kan hoppas på en vänlig blick, ett leende eller ett godt ord från monarken. Änskönt så många tusenden här äro församlade, faller det dock ingen in att förolämpa hvarandra.

Kommer man in i den hvita marmorsalen, som af alla är den rymligaste i hela palatset, finner man den så fullproppad, att ej ett barn mera skulle der finna plats. Man kan hvarken komma fram eller tillbaka. Ändtligen kommer kejsaren med sitt hof. Nu dela de sig de förut täta massorna, och en sex fot bred plats öppnar sig för ett ögonblick till en polonaise.

Men trängseln tager åter till, och Kosacker, Armenier, Greker, Tartarer, Georgier, Kaukasier, Turkar och Perser, och en mängd ryska bönder i de olikaste drägter bölja här brokigt om hvarandra.

I andra salar stå ofantliga skänkbord, hvarest alla slags förfriskningar lemnas. Men det erfordras ingen ringa möda, för att komma åt ett glas punsch eller limonad. På stora, amfitheatraliskt uppförda skänkbord är en ofantlig skatt silfver- och guldkärl uppställd, hvilkas former erinra om ryska rikets olika epoker. Här är trängseln betydligast och den ena olyckan följer på den andra. Här har en man mistat sin hustru, han söker och ropar henne, och alla skratta öfver hans oro. Der skiljer en våg modren från dottern. Här skriker en dame: "Ack! jag har tappat min sko." — I salen bredvid hörer man kejsaren och hela hofvet skratta högt. Hvad är der å färde? Man finner der en herre från hofvet stående i bara skjortärmarne, med hatten på hufvudet och värjan vid sidan. Han blef sittande fast i en tät grupp, då ser han i närheten en ung dam af hans bekantskap och vill arbeta sig fram till henne; men alldenstund ryska skräddarne sy alltför fort, händer det, att genom ansträngningen hans trånga uniform går upp i sömmarne och stannar qvar i hopen.

Ännu en sak är i hög grad märkvärdig vid denna fest, nemligen, att allt det som denna dag tappas — och det är säkert icke litet — återfinnes vid balens slut, till och med den uslaste sko.

Denna bal kallas maskerad, ty alla, som icke visa sig i rysk nationaldrägt, måste bära en domino eller venetiansk mantel, dock utan mask. Detta blir strängt iakttaget.

Återblick.

Man har anmärkt, att, vid grefvarne Clarendons och Buols skillsmessa, dessa herrar icke räckte hvarandra handen; liksom det ej kunde vara nog med den handräckning de gifvit Ryssland.

Fredsvilkoren äro nu offentliggjorda. Vi meddela i utdrag det vigtigaste: Kars skall af Ryssland återlemnas till Turkiet, hvaremot det förra återfår Sebastopol, Balaklava, Kamiesch, Eupatoria, Kertsch, Jeni-Kale, Suchum-Kale &c. Alla under kriget kompromitterade personer erhålla amnesti; de ryska hamnarne vid Svarta Hafvet öppnas för europeiska konsuler och Turkiets oberoende och helhet garanteras. Svarta Hafvet är tillgängligt för alla nationers handelsflaggor; men inga marinetablissementer få anläggas vid dess stränder och endast några få smärre örlogsmän, till lika antal, icke öfverstigande fyra, emellan Ryssland och Turkiet, ega rättighet att segla i dess vatten. Fri fart på Donau medgifves, utan andra afgifter än de, som påkallas af omkostnaderna för mynningarnes upprensning. En ny reglering af Rysslands gränser i Bessarabien har uppgjorts. Hädanefter skall gränsen börja vid Svarta Hafvet, en kilometre öster om sjön Burna-Sola, gå lodrätt till Akermanvägen, följa denna till Trajani dal, löpa söder om Balgrad, gå uppåt floden Yulpuck till Saratsika-höjden samt sluta vid Katamori vid Pruth. Detta afträdda gebit förenas med Moldau under Portens öfverhöghet. Donaufurstendömena förblifva tillhöriga Turkiet, hvars kristna befolkning alldeles icke erkänner Rysslands beskydd. Ändtligen få inga militärkaserner eller sjöarsenaler upprättas på Ålands-öarne.

Epidemien bland de franska trupperna på Krim är i aftagande. Grefve Morny skall representera sitt hof vid czarens kröning i Moskwa och han blir försedd med en reskassa som sätter honom i tillfälle att lefva bien. Prins Napoleon kommer att i sommar besöka Norden ända upp till Spetsbergen. Han behöfver svalka sig, kan man veta, efter krigets hetta.

I England emotser man en parlamentsupplösning. Belöningar hafva ifrågasatts åt de begge brittiske kongressfullmäktige Clarendon och Cowley. Den förre skulle upphöjas till markis, den sednare till grefve. Det är också allt hvad deras förtjenster af fredsverket kunna varavärde. Den 22 April har drottningens mönstring med den stora flottan vid Spithead egt rum. 8000 pund sterling äro anslagna till publika festligheter med anledning af freden. Flera engelska bankirhus ämna anlägga banker i Ryssland. Detta påminner om insekterna, som lägga sina ägg i andra djurs kroppar. När larverna sedan blifvit utkläckta, äta och fräta de omkring sig.

Man väntar, att Italiens angelägenheter skola bli föremål för en konferens i Rom. Frankrike har lofvat utverka koncessioner af Neapels tyrann och påfven skall uppmanas till ett mildare regeringssystem. Mexikanska beskickningen har afbrutit alla förbindelser emellan sitt hof och S:t Petri stol. I Juni lärer Hans Helighet ha för afsigt att göra ett besök i Paris.

I Österrike nedmyllas protestanter som sjelfspillingar, tack vare det gudomliga konkordatet! Grefve Buol har den 21:ste återkommit till Wien. Ockupationsarméen i Donaufurstendömena reduceras från 35 till 18,000 man. Emellan Sardinien och Österrike är spänningeu starkare än någonsin.

Ett rykte är gängse i Berlin, att ryska czaren och fransmännens kejsare skola i sommar hafva en sammankomst vid preussiska hofvet.

Czaren har begifvit sig till Moskwa hufvudsakligen, för att återslälla en berömd helgonbild till det kloster, som under kriget benäget utlemnat densamma till arméens fanatisering. Fyrbåkarne i Finska och Bottniska viken skola ånyo tändas samt sjömärkena utläggas. Grefve Orloff är nämnd efter furst Tschernitscheff till president i riksrådet och ministerkonseljen. Mentschikoff har entledigats från sin befattning som guvernör i Kronstadt.

Nya oroligheter hafva i Orienten utbrutit i Kutyia och Tokat.

I amerikanska senaten har ännu en talare uppträdt för krig med England. Pacifiks öde är fortfarande okändt.

Den stora ceremonien för utdelnnig af expositions-medaljerna har försiggått i Stockholm genom H. K. H. Kronprinsen. Herr A. L. Björck, en både kunskapsrik och frisinnad ung man, har öfvertagit utgifvandet af Posttidningen. Åtskilliga omplaceringar af svensk-norska beskickningarne hos främmande makter äro tillkännagifne. Magister G. O. Hyltèn-Cavallius och Kammarherren Westerstrand hafva utnämnts till intendenter för Kongl. tkeatern efter baron Bonde. Detta arrangement bör vara smickrande för baronen, ty han erkännes ju derigenom ensam hafva varit så god som två. Kostnadsförslaget för hufvudstadens befästande uppgifves till 42 millioner Rdr Rgs. Professorerna Nilsson och Krafft hafva blifvit beviljade afsked, den förre från zoologiska professionen i Lund, den sednare från undervisning vid fria konsternas Akademi i Stockholm. Tvenne professioner hafva blifvit tillsatta, nemligen historiarium i Lund, hvartill adjunkten W. E. Svedelius förordnats, och en medicinsk i Upsala, som erhållits af d:r Glas. Ett stjernfall har i dessa dagar regnat samtidigt med utbrottet åf en eldsvåda, hvarigenom öfver ett halft tusende fattighjon blifvit husvilla.

Ännu hafva icke alla dyningarne lagt sig efter den uppsjö på spektakler och konserter, hvaraf Götheborg en tid varit öfversvämmadt. Kyrkoherden Claeson, som i 27 år tjenstgjort vid härvarande Domkyrkoförsamling, har 1:sta Maj tillträdt ett pastorat i Halland. Sekreteraren hos tulldistriktchefen Karström, hr Wijkander, bekant såsom författare till det lyckade skådespelet "Lasse Lucidor," har tagit afsked och remplacerats af en litteratör inom Svenska Tidningens redaktion, magister Björklund, Hr Wijkander etablerar sig här på platsen som grosshandlare.

Efter många och solklara Aprildagar har vintren plötsligt öfverraskat oss — på afskedsvisit. Vårens svällande blomsterknoppar höja sig missmodigt öfver snödrifvorna och de stackars flyttfoglarne, som gjort sig räkning på ett annat klimat i Norden, falla ned och dö af kölden. Vädret är emellertid gynsamt för jordens fruktbarhet och derför har man väl fått finna sig vid att fira Majfesten inom hus. Menniskan lefver af bröd och icke af bara — vackert väder. B.

Fackeltåg (*torciata*) till ära för Maria Piccolomini på gatorna i Siena.

Klyftiga frågor och svar.

— Hvad är för likhet emellan en kyss och ett rykte? — Begge gå ifrån mun till mun.

— Hvem har i 15:de århundradet burit den största hatten? — Den, som haft det största hufvudet.

— Hvad tänker man på, när man icke tänker? — På hvad man skall svara den, som icke frågar.

— Hvad är för likhet emellan en cigarr och kärlek? — Ju längre begge brinna, desto mindre blir öfrigt af dem. — Än emellan morgonstunden och en, som har lösständer? — Begge bära "guld i munnen."

— Hvad är då för skillnad emellan en nattväktare och en tjur? — Den ene stöter *i* och den andre *med* hornet.

Sonnett.

II.

På Sinai skref Herren sina bud,
Du derför tror dig himlen närmre vara,
När du ser skyarne nedom dig fara,
Och går på fjellet, för att söka Gud.

Men våren väfver ju sin gröna skrud
I dalens hem, kring sjöarne, de klara,
Och skogens röster, denna underbara
Konsert, har du ej öra för dess ljud?

Sin egen styrka menskan öfverskattar
Så lätt, af målets storhet vilseledd,
Och sig på alpens spets förgäfves mattar.

I hvarje stoftgrand, utan höjd och bredd,
Du det Oändliga begränsadt fattar —
En solens bild i daggens perla sedd.

B.

Persiska ordspråk.

— Det skadar icke att böja knä, men det är skadligt att sedan förblifva liggande.

— Frukta vildsvinets framdel och åsnans bakdel, men den skenhelige från alla sidor.

— När ödet lägger sin hand på en menniskas hufvud, så tilltäpper det med två fingrar ögonen, med två öronen och med femte fingret munnen.

— Det är svåra år, när lansen är fruktbarare än sockerröret.

☛ Härmed följer Romanbihanget: "Ellen," pag. 137—144.

Nästa N:o utgifves Söndagen d. 11 Maj.

C. Petersens Officin 1856.